

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 16, MAJ 2026



Spet kliče nas venčani maj ...



Mesec maj je s šmarnicami po tradiciji posvečen misli na nebeško mater Marijo.

Katoliška pobožnost je na poseben način posvetila mesec maj preblaženi Devici, ker je to mesec rož, prebujanja narave po zimskem premoru in po praznovanju velike noči. Narava je oživila, trava je ozelenela, vse poje hvalnico Bogu. Pa tudi v naših cerkvah se kot vsako pomlad spet zbiramo k svetim mašam, ki so posebno v mesecu maju posvečene nebeški materi Mariji. Ta ljudska pobožnost, kakor pravilno imenujemo šmarnice, je slovenska posebnost in jo poznajo le malo kje po svetu. Šmarnice se imenujejo po cvetlicah, ki

cvetijo v tem času. S svojo lepo belo barvo in prijetnim vonjem spominjajo na nedolžnost in svetost, h kateri nas nenehno vabi Jezusova in naša mati. Šmarnična pobožnost je blizu našemu srcu, ker se zavedamo Marijine materinske ljubezni. Naj se ta dobrota Božje matere vsaj malo izrazi v prisposodbi oz. zgodbi o ljubezni navadne matere do otroka: »Sreda je bila za mammo poseben dan. Lepše se je oblekla, dala molitvenik v torbico in se odpravila na molitveno srečanje žena v župnijsko cerkev. Pred tem je morala pospraviti, skuhati večerjo, oprati

perilo in ga zlikati, saj je bila zaposlena v predilnici. Vsakokrat, ko se je vrnila s sredinega srečanja, sem naslednje jutro dobil za zajtrk kos odličnega peciva. Dejala mi je, da je ostajalo in ga je zato vzela. Neke srede, ko je bila mama zopet na srečanju žena, sem šel v župnijsko dvorano, ki je bila v kleti. Oče ni imel nič proti temu, samo da je lahko v miru igral karte s svojimi prijatelji. Skril sem se in opazoval žene v dvorani. Mamo sem zagledal v kotu. Prepevale so in prepoznal sem mamin glas. Po duhovnikovem nagovoru pa so se žene zbrale v zadnjem delu dvorane, kjer je bilo na voljo pecivo, čaj in kava. Prepričan sem bil, da bo kakšen kos tega peciva ostal tudi zame. Mama je pila samo čaj. Potem sem videl, kako je stopila do pladnja s pecivom, vzela kos, ga pazljivo zavila v papir in ga spustila v torbico. Mislim, da druge žene tega niso opazile. Počutil sem se krivega, ko sem to videl. Dobil sem toliko



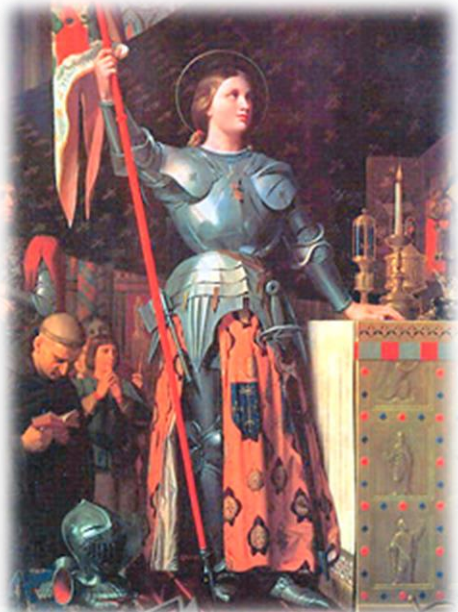
koščkov peciva, pa ne zato, ker so ostajali, ampak zato, ker se jim je mama odrekla, da bi jih prinesla meni. Hitel sem domov. Vedel sem, da ne bom več mogel z užitkom jesti tistega peciva. Kaj ji bom rekel jutri, ko bo položila kos peciva na moj krožnik? Toda ne smem je razočarati, saj me želi samo osrečiti. Zato sem pojedel pecivo, a nikoli več ni imelo tako dobrega okusa.« Lahko si predstavljamo, da je ljubezen Božje matere Marije do vsakega od nas veliko večja, kot nam jo je predstavila zgodba, zato se radi obračajmo v molitvi in zahvali k naši nebeški materi Mariji, še posebej v mesecu maju.

(Vir: B. Rustja, Povejmo z zgodbo, v: Ognjišče 3 (2015), 26.)

Amicus Dei

Ivana Orleanska (1412 - 1431)

Goduje: 30. maj



Zgodovina pozna le malo oseb preprostega rodu, ki bi se o njih toliko razpravljalo kakor o Jeanne d'Arc, pri nas in drugod bolj znani pod imenom Devica Orleanska. Francozi jo že nad 500 let slave kot vzornico junaške domovinske ljubezni in kot utelešenje francoskega narodnega duha. Nastop tega preprostega kmečkega dekleta je zdramil Francoze, da so se v skrajni stiski dvignili in se rešili angleškega gospostva. Ivana je vztrajno trdila, da jo je v pomoč domovini poklical Bog in da se je pokoravala zgolj njegovi volji. Drugi pa so spodbijali njeno versko poslanstvo, jo razglasili za čarovnico in obsodili na smrt na grmadi. Že

petindvajset let po njeni smrti je Cerkev uradno ugotovila, da so njeni sodniki nastopali krivično, s političnimi cilji. Leta 1920 je bila razglašena za svetnico. Cerkev je s tem priznala veličino njene žrtve za svobodo lastne domovine in jo postavila vsem vernikom za zgled.

Ivana Orleanska je živela v prvi polovici 15. stoletja, v obdobju stoletne vojne med Anglijo in Francijo. Ivana se je rodila leta 1412 in v letih njenega otroštva se je bojna sreča obrnila v prid Angležem, in sicer po krivdi nesposobnih francoskih vladarjev. Ivana je bila pobožna, dobro vzgojena, skromna, preprosta in sramežljiva dekle. Že s trinajstimi leti je nekega dne zaslišala glas, ki jo je opominjal k zglednemu življenju in k

čim pogostnejšemu obisku cerkve. V tem glasu je prepoznala glas nadangela Mihaela. V letu 1429 jo je ta glas vedno pogosteje spodbujal, naj gre v Francijo in jo osvobodi Angležev. 6. marca 1429 se je pojavila na dvoru v Chinonu in omahljivemu kralju Karlu VII. dejala: »Plemeniti kralj, ime mi je Ivana Devica in nebeški Kralj me pošilja, da osvobodim Orleans in te popeljem v Reims, kjer boš kronan in maziljen. Po ukazu Gospodovem ti izjavljam, da si kraljev sin in pravnomočni dedič Francije!« Poldrugi mesec kasneje se je Ivana na belem konju in v viteški bojni opravi podala v boj za osvoboditev domovine. Vojake je spodbujala h krščanskemu življenju, sama pa je kazala tako moralno moč, da so jo vsi nehote spoštovali in ubogali. Kmalu je pregnala Angleže izpred Orleansa ter osvobodila vso srednjo in vzhodno Francijo. 17. julija je že spremljala kralja v Reims na kronanje in s tem izpolnila svojo nalogo. Ime zmagovalke pri Orleansu je opajalo tisoče novih bojevnikov za popolno osvoboditev domovine. Kralj Henrik VII. je pod vplivom reimskega nadškofa podpisal sramotno premirje z Angleži, ko je ljudstvo hotelo osvoboditi Pariz.

Ivana zase ni iskala ničesar, čutila pa je, da ne sme odnehati, dokler domovina ne bo svobodna, zato se je spomladi leta 1430 vrnila na bojišče. Dosegla je še nekaj uspehov, pri izpadu iz mesta Compiègne so jo zajeli Angleži. Začelo se je zadnje leto njenega življenja, leto ponižanja, trpljenja in najvišje žrtve. Postavili so jo pred sodni zbor, ki ga je vodil škof Peter Cauchon, ki ga je osvobodilna vojska pregnala k Angležem in se je hotel nad Ivano maščevati. Za obsodbo pred svetnim sodiščem ni bilo najmanjše podlage, zato je prišla pred cerkveno – zaradi 'krivoverstva in čarovništva'. Krivična in mučna sodna razprava se je vlekla pet mesecev, dokler ni bila 29. maja 1431 razglašena za nepopoljšljivo grešnico in obsojena na smrt na grmadi. Obsodbo so izvršili 30. maja 1431 v Rouenu. Nekaj več kot osemnajstletna Ivana je pred smrtjo glasno molila za vse navzoče. Izdihnila je z Jezusovim imenom na ustnicah, s trdnim zaupanjem, da je njena daritev Bogu všeč.

Vir: Svetovni splet

Pripravila Marica



Govori mi in me poslušaj

Nahrani mi dušo z besedami,
z zgodbami o svojih doživetjih, občutjih,
da te (s)poznam in vzljubim vedno znova,
da čutim, da sta si duši blizu
in se počutiva zares doma.

Prosim pa tudi, da me poslušaj,
da ti povem svojo zgodbo, občutke.
Ne pusti me lačne besed in bližine.
Ne dovoli, da stradam,
da ne postanem plenilka, ki išče šibkost,
ki venomer išče plen, ter napada
in z grizenjem povzroča rane.

Tadeja Gnezda

GRAJSKE STAVBE NA SLOVENSKEM

Predstavitev grajskih stavb na Slovenskem, ki zajemajo zgodovino osmih stoletij.

GRAD SNEŽNIK

... tudi »beli« ali »plavajoči« grad na Notranjskem se danes, po temeljiti obnovi, zrcali v izvirski vodi ribnika, obdan z velikim parkom in obsežnimi gozdovi, ravno prav oddaljen od mest in hrupnih cest.

Po vsem, kar je danes na Snežniku možno videti, sodi nastanek šele v 16. stoletje. Njegov predhodnik je bila manjša utrjena postojanka na živi



skali sredi naravnega vodnega jarka, ki ga je ustvaril v bližini izvirašč potok. Na svoji posesti so jo že v 11. st. postavili oglejski patriarhi. Po njej so potekale pomembne prometne poti in njihove bližnjice proti Kvarnerju in Istri, ki jih je bilo potrebno zavarovati, saj je v temačnih in divjih gozdovih poleg zveri kar mrgolelo klatežev in hudodelcev, ki so prežali na popotne trgovce. Ti so v postojanki dobili močno oboroženo spremstvo za varno pot naprej.

Tekom časa jo je bilo potrebno tako povečati kot bolj utrditi in počasi je začela dobivati podobo grajske stavbe. Najprej so jo upravljali višji plemiči, gospodje Snežniški (ime so dobili po gori Snežnik), kasneje pa so oglejski patriarhi gospostvo podeljevali uglednim plemiškim družinam, predzadnji plemiči Lichtenbergi so jo imeli v posesti kar 250 let. Z njihovim zatonom je Snežnik začel tako nazadovati, da je sredi 19. st. pristal celo na dražbi. Bil je glavni loterijski dobitnik. Kupil ga je knez Waldenburg iz daljne nemške dežele Saške, ne da bi ga sploh videl, in mu namenil vlogo svoje poletne in lovske rezidence. Tudi kasneje je le

redko zahajal na grad in celi posesti se ni dobro pisalo. Šele z njegovim naslednikom, sinom Jurijem, je Snežnik zaživel na novo. Z družino se je iz Nemčije preselil na grad in iz propadajoče posesti je nastala ena najlepših na Slovenskem. Prenovil je celotni grajski kompleks, tudi pristavo in park, zaposlil je izobražene gozdne strokovnjake in nabavil parno žago, ki je pomenila tudi začetek kasnejše lesne industrije v dolini. Obe vojni je grad skoraj po čudežu preстал nepoškodovan, in še več, od notranje opreme ni bilo nič odtujenega, kar gre zasluga takratnemu zvestemu in odločnemu upravitelju gradu.



alamy-2660064

portal ima še originalne težke in okovane vratnice, ki kažejo vidne sledi napadov iz preteklosti. V prostorni veži takoj opazimo velik kamin z vklesanim knežjim grbom zadnjih lastnikov in ob njem srednjeveška viteza v oklepih, ki ju varuje velik nagačen medved. Kot je danes v večini obnovljenih gradov je največji prostor nekdanja viteška dvorana, ki jo ima v pritličju tudi Snežnik z izhodom na

Vidimo, da grajsko jedro ne obkroža pravo obzidje, ampak je lepo razviden utrjevalni obroč, okrepljen s stolpi. V notranjost vstopimo po štiri ločnem zidanem mostu čez nekdanji vodni jarek, ki je danes zasut. V 16. st. je most zamenjal lesenega, ki ni vzdržal turškega napada, saj so Turki grad izropali in razdejali. Poznogotski vhodni



teraso in je priljubljen kraj za poroke.

Preprosto dvoramno stopnišče vodi iz veže v nadstropja, kjer obiskovalce čaka zanimivo presenečenje. Vsi prostori so opremljeni tako, kot bi jih ravnokar zapustila knežja družina, še več, poimenovani so po imenih članov, ki so v njih bivali. Vsa oprema je še njihova: pohištvo, ročno tkane preproge, porcelan, portreti in stare oljne slike, knjige, vsaka soba ima svojo ornamentirano keramično peč, starinski stropi so imenitno zrezljani in kmalu dobimo občutek, kot da smo na obisku pri knežji družini. Izstopata pa originalna jedilnica in soba, opremljena v egipčanskem slogu (l. 1906) kot odsev takratnega navdušenja za stare neevropske kulture.



Udobno bivanje je omogočala tudi elektrika na lasten pogon, da so poleg razsvetljave lahko imeli neke vrste domofon, ki je sobe povezoval s prostorom za strežnike.

Celoten grad torej ni običajen muzej, je muzej bivanjske kulture visokega plemstva v nekem časovnem obdobju.





Nedaleč od gradu e grajska PRISTAVA z več poslopji, kjer so bila stanovanja zaposlenih v gradu, konjušnica, skladišča ... danes naj bi bila tu tudi restavracija in kavarna. Naš zadnji ogled je namenjen grajskemu PARKU. Nastajal je od l. 1853 in bil od vsega

začetka zasnovan v svobodnem krajinskem slogu v velikosti kar 18 ha in ves čas podrobno dokumentiran. Njegova lepota je v izvedbi »angleškega« parka, ko ne veš, kaj te čaka, saj se med sprehodom po številnih poteh odpirajo znova in znova novi prizori. To ga loči od »francoskega« parka, ki je jasen in najlepše viden le iz ene točke.

Po 100 letih, ko park ni bil vzdrževan, je snežniški park skoraj »pojedel« gozd. Strokovno prenovo je izvedel Arboretum iz Volčjega Potoka, tako so krošnje lipovega drevoreda ponovno zadihale, iz objema grmovja so rešili hrastov in lipov gaj, odstranili smreke, ki so skoraj zatrle brezov gaj

...

Danes je snežniški park zavarovan kot naravni spomenik državnega pomena. H kakovostno oblikovanim parkom sodita pri nas le še parka gradu Brdo pri Kranju in gradu Mokrice.

Z gradom upravlja Narodni muzej Slovenije, celotno posestvo pa je zaradi lege privlačna izletniška postojanka z urejenimi sprehajalnimi, kolesarskimi in jezdni potmi, obsežni gozdovi pa privabljajo številne lovce.

In še zanimivost ... Posebnost Snežnika je bila *vrtnica* z močnim vonjem in bela kot sneg, ki ga skriva ime gradu. Grajski vrtnar jo je množil in po običaju sadike podarjal nevestam, ki so jo posadile na moževem vrtu. S propadom grajske vrtnarije se je skoraj izgubila, a danes ta



visokostebelna bela »gartroža« spet krasí grajsko okolico. Svoje častno mesto je dobila tudi na poštni znamki v seriji štirih znamenitih slovenskih vrtnic.

... se nadaljuje

Zapísala Lela J. Podgornik

BINKOŠTI

Kapljé pronicajo
med porami
in se potapljaó
v globino.
Vedno globlje.
Kaj počnejo v
tej globini?
In nekega dne
bruhnejo na dan
potočke in reke,
potisnejo navzgor
steblo in cvet,
premaknejo mogočne skale,
odžejajo žejne ustnice ...

Danes so Binkošti.
In dež.
Kapljé hrepenenja
polzijo v mojo dušo.
Kaj bo iz tega
nastalo?



Metka Tušar (pesem iz knjige Ti boš povedal)

Prvi maj, praznik dela, se že obhaja kar nekaj let. Po dveh turobnih deževnih dneh smo se prebudili v jasno jutro. Bilo je precej hladno, ponekod slana. Ob 6. uri zjutraj nas je zbudilo pokanje z možnarjem, ki se je slišalo daleč naokoli, in tako naznanilo praznik dela. Za tem je šel po Logatcu sprevod godbe, ki je igrala celo pot. Mažoretk pa letos zaradi mraza ni bilo. Tako smo z veseljem dočakali 1. maj, to je prvi mesec v letu, ki nima v imenu črke »R«, in tako se nam nasmiha toplo poletje. Večer pred prvim majem so zagoreli kresovi, ljudje so ob ognju in dobri kapljici dočakali prvi maj in se ob glasbi zavrteli. Vsi so srečni, da lahko v miru dočakajo praznik in prav je tako. Tako vzdušje naj ostane še naprej.

Tone Treven

»Besede imajo moč. Zdaj vem, da res. Zato pomisli, kadar govoriš. Z besedami podiraš in gradiš. Dobiš, zapraviš, zbližaš, spremeniš – ti rečem, da imajo moč. Pa lahko noč.«

Anja Štefan, pesnica, pisateljica in pripovedovalka sodi v sam vrh sodobnih slovenskih ustvarjalcev za otroke in mladino.



SPOMINSKE DROBTINICE

Mali kuharji, veliko dobrot

Skozi leta dela v vrtcu sem spoznala, da se otroci zelo radi spopadajo s »kuharijo«. Zato sem se tudi letos odločila za »kulinarično urico«, saj se mi zdi, da take priložnosti ne dobijo pogosto. Smo v oddelku od dveh do štirih let starosti in prijetno sem presenečena, česa so otroci sposobni v naši »kuhariji«.

»Res smo majhni, ampak veliko zmoremo, ko hočemo.« Tako začnemo z našo kulinarično urico. Tisti dan v vrtec prinesemo svoje predpasnike. Temeljito si umijemo roke ter se spravimo veselo na delo.

1. BUČNA JUHA

Olupili in nasekljali smo čebulo ter česen. Ju prepražili na olju v loncu. Bučo smo prav tako olupili, narezali na koščke in jo dodali čebuli in česnu. Mmmmmm, kako diši! Čez nekaj časa smo dodali vodo in sol. Kuhali smo toliko časa, da se je buča zmehčala. Na koncu smo jo s paličnim mešalnikom pretlačili ter dodali smetano.

Tako, naša juha za kosilo je bila končana in zelo okusna. »Nič težkega, izzi bizzi.«

V tednu slovenske hrane smo se odločili, da si spečemo vsak svoj hlebček kruha.

2. HLEBČEK

V malo posodico smo dali kvas, prelili z malo tople vode, dodali ščepec sladkorja in čez vse malo moke. Počakali smo, da kvas naredi mehurčke. V skledo smo dali moko, na sredini naredili jamico in vanjo vlili zmes s kvasom. Z leseno kuhalnico smo mešali, dodali toplo vodo, po potrebi, in naredili testo. Pokrili smo ga s kuhinjsko krpo in pustili, da naraste. Rahlo smo pregnetli in postopek še enkrat ponovili. Po mizi smo posuli moko in nanjo položili testo iz sklede. Vsak je dobil svoj del testa. Gnetli smo ga in naredili okroglo obliko – hlebček. Na peki papir smo položili svoj



hlebček. Vse smo pokrili s krpo ter počakali nekaj minut. Skupaj smo odnesli pekača v kuhinjo, kjer so nam v pečici spekli kruh.

»Pečen kruhek je bil puhast, mehak, luknjast in zelo doberrrrrrrrrrr!«

V mesecu decembru, ko vse diši po praznikih in slaščicah, smo si rekli, da bo tudi Zelena soba zadišala. Zavihali smo rokave in se lotili dela.

3. JABOLČNI ZAVITEK

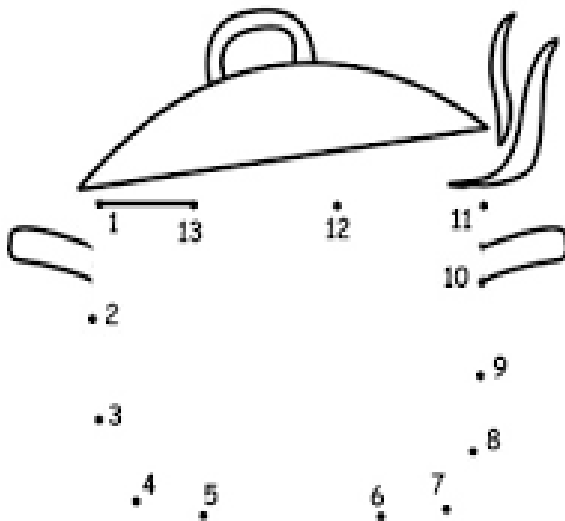
Moko smo stresli v skledo, jo polili s toplo vodo in vse skupaj premešali. Testo je počivalo par minut. Veselo smo se lotili vsak svojega kosa testa ter ga razvaljali z valjarjem čisto na tanko. V olupljena in naribana jabolka smo dali sladkor, cimet, malo olja in vse skupaj malo popekli. To našo zmes smo namazali na testo, zavili in dali v pečico. Pečene smo posuli s sladkorjem v prahu.

»Njami, njami, bilo je tako okusno, da so še mamice vprašale po receptu.«

Dan pred pustnim rajanjem v vrtcu se spodobi, da si spečemo nekaj podobnega krofom. Roke so umite, predpasniki zavezani in gremo za mizo!

4. MIŠKE

V skledo smo dali jajca, moko, ščepec soli, jogurt in limonino lupino. Vse skupaj smo zmešali. V lonec smo vlili olje. Vzgojiteljici sta z dvema žlicama dali zmes v vroče olje in nastale so miške. Sami smo si jih lahko posuli s sladkorjem v prahu. Dali smo ga malo več, kot bi smeli, saj smo ga prej pozabili dodati testo. Pričakujemo še več »kuharije« in se že veselimo naslednje. Lepo vas pozdravljamo.



Otroci Zelene sobe in Radica Petrović, vzg. pomočnica

Dogodek ob zaključku programa izobraževanja prostovoljk

20. maja, na lepo in toplo pomladno popoldne, je v Jožefovi dvorani Doma Marije in Marte potekal zaključek programa izobraževanja prostovoljk za vodenje skupin starejših ljudi za samopomoč. Te skupine radi imenujemo tudi »pogovorne skupine«, kar nam je nekako bližje, bolj domače. Izobraževanje nam je omogočilo Medgeneracijsko društvo za



samopomoč Logaške lipe pod okriljem Zveze društev za socialno gerontologijo Slovenije. Enoletni program je obiskovalo devet udeleženk, tri iz Društva Logaške lipe, ga. Zinka Gostiša, Marta Čuk in Jana Pivk ter šest

udeleženk iz ostalih društev iz Logatca in s področja Notranjske. S pomočjo izvrstne predavateljice, ge. Mateje Prosen, smo pridobile dragocena znanja za naše nadaljnje delo v skupinah za samopomoč.

Spoznavale in odkrivalo smo, kako velik pomen ima prostovoljno delo s starejšimi ljudmi, ljudmi s posebnimi potrebami, skratka z vsemi ranljivimi skupinami. Kako pomembna je pravilna komunikacija, spoštovanje, razumevanje, pa tudi izražanje različnih čustev in občutkov.

Program je povezovala ga. Mateja Seliškar in je potekal v prijetnem in sproščenem vzdušju.

Srca nam je ogrela mlada harfistka Hana Šket z dvema lepo zaigranima skladbama, nato je sledil kratek nagovor ge. Anamarije Tkalec in ge. Sonje Mašič, predsednice društva ZDGS.

Župan Berto Menard je v svojem nagovoru izpostavil neprecenljivo vrednost delovanja prostovoljcev, bodisi Karitas, Rdečega križa, gasilcev, različnih društev, prav vsakega, ki daruje svoj prosti čas v dobrobit

sočloveka in družbe. Svoj nagovor je zaključil z lepimi besedami: »Naj Bog blagoslovi vaše delo, prostovoljci!«

G. Janez Kompare pa nam je na ogled postavil današnjo družbo, ki je prežeta z materializmom in se sprašuje le: »Kaj se izplača?, Koliko bom pa zaslužil?, Kaj bom pa dobil?« Dobil boš: »Bog povrni!«

Premalo se zavedamo, kakšno zadovoljstvo nam prinaša, če naredimo človeku dobro delo, naj bo še taka malenkost, mu namenimo svoj čas, svoj nasmech ...

Slušateljice programa smo nato v obliki pogovora predstavile potek našega izobraževanja in izrekle prisrčne zahvale naši predavateljici Mateji, ki nas je, ganjena do solz, objela vse po vrsti.

Po ubranem petju tria Gostiša, ki je ob spremljavi harmonike zapel tri slovenske narodne in nam zopet polepšal trenutke, je sledila podelitev potrdil o zaključku izobraževanja in skupna fotografija.



Ob prijetnem druženju, klepetu in pogostitvi se je dogodek zaključil v duhu besed g. župana in g. Janeza: »Naj Bog blagoslovi vaše delo,« in »Bog povrni.«

Naj nam resnično da moč in blagoslov, da bi s svojim delom še naprej lahko vsaj malo olajšali stiske, osamljenost, žalost in nemoč tistim, ki to potrebujejo.

Jana

MARIJA

MARIJA, RAJSKA ŠMARNICA,
VSA BELA IN DEHTEČA, NATE MISLIMO VSAK DAN,
BODI NAŠA SREČA.

Zapisala Ana Strgar

Utrinek iz 1. svetega obhajila

Neki fant je v cerkev prinesel velik kamen. Katehistinja ga je vprašala: »Zakaj ga nosiš s seboj?« Fant je tiho odgovoril: »To je moj kamen jeze na prijatelja.« Katehistinja mu je dala majhen križ in rekla: »Jezus nas ne uči nositi kamnov v srcu, ampak ljubezen in odpuščanje.« Fant je nekaj trenutkov molčal. Nato je kamen odložil pred cerkvijo in stekel do prijatelja. Rekel mu je OPROSTI.

Tisti dan je razumel, da nam je mir podarjen takrat, ko imamo dovolj ljubezni, da odpustimo. Jezusov mir je dar za tiste, ki zmorejo odpuščati. Podarimo ga drug drugemu.



Karel Korenč

Dolenji Logatec, 28. 4. 2026, poslednje slovo

Cenjena soproga Ana, spoštovana hčer Anica z družino, dragi sorodniki in vsi navzoči!



Vsi, ki imate očeta Karla radi, ste danes ob njegovem odhodu lahko nadvse ponosni in hvaležni za njegovo življenjsko delo.

V veliko čast mi je in hvaležen sem, da morem sodelovati na zadnji zemeljski poti dragega Karla Korenča, dolnjelogaškega ključarja in velikega dobrotnika župnije sv. Nikolaja in podružnične cerkve sv. Jožefa na Čevici. Naj bo Bog zahvaljen!

Kot ključar je od svojih predpostavljenih na Gradniku večkrat slišal posmehljivo pripombo, ki mi jo je sam povedal.

Kadarkoli so šli s pokopališča z drugače mislečimi mimo župnišča, je poslušal: »Kdaj boste pa vi obnovili župnišče, ki se

že skoraj podira?« Kaj je ob takih trenutkih doživljal, je pokazal kasneje, ko se je zgodba začela. Takrat je vsak dan takoj po končani službi odšel domov na kosilo, nato pa prišel in do večera delal na obnovi župnišča in drugih stavb v lasti župnije. Nemogoče je z besedami ovrednotiti njegov prispevek za skupno dobro.

Če bi z njim stal pred nebeškimi vrati in bi me Bog vprašal, kdo je bil Karel Korenč, bi rekel: »Karel Korenč je bil zidarSKI mojster in steber zidarjev v logaškem Gradniku. **Bil je dober človek.** Sveto pismo pravi: »Tisti, ki so delali dobro, bodo vstali k življenju.« (Jn 5,29). Bog namreč hoče, da delamo dobro in tako zapremo usta nevrednim in nespametnim ljudem.« (1Pt 2,15). Karel je bil skromen. »Bog skromnemu namenja

največ časti.« (1 Kor 12,24) »Povišuje skromne.« (Lk 1,52) Bil je dragocen: »Po Božji milosti, ki mu je bila dana, je kot moder stavbenik polagal temelje in zidal. Tako delo vsakega postane vidno.« (1 Kor 3,12). Kako in kdo mu bo povrnil za vse darovane dneve in ure težkega in zastonj opravljenega dela?

Nekaj zahvale za svoje delo je že prejel, ko je bil deležen skrbi in nege v Domu Marije in Marte. Pravo in popolno nagrado mu bo dal Bog, zakaj milost je v tem, da kdo bridkosti prenaša iz zvestobe do Boga. (1 Pt 2,19). Karlu Korenču je bilo podarjeno dolgo življenje. Življenje je tako dopolnil, da lahko nanj naobrnelo besede pesnika Ivana Gradnika iz pesmi V zoreči jeseni: **»O Bog, ko padem, naj odpadem zrel. Naj me tvoj dih pred žetvijo ne sname, naj ne bom gnil in trpek in ko slame in listja osušenega pepel.«**



Njegova hiša v nebesih bo zidana iz zlata, srebra in dragocenih kamnov. Tam mu bo povrnjeno tudi tisto, česar mi ne poznamo – predvsem pa mu iz srca želimo, da bi bil večno srečen v Božji bližini – v Očetovem naročju!

Tone Kompare

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Karol Korenč

Dušanka Kalembe

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.



RAZVEDRILO

NAPIŠITE BESEDE, KI IMAJO 5 ČRK, DRUGA NAJ BO R.
KRAČA, PROJA, _____

NAPIŠITE ČIM VEČ BESED, KI SE ZAČNEJO NA ČRKI

ZR: zrklo, zrak, _____

OZ: ozadje, ozdravitev, _____

IZ ČRK VIKTORIJA SESTAVITE NOVE BESEDE

Npr. kit, raj, _____

TREBUŠČEK JE NAPET, DA NE MOREM Z NJIM NA LED.

Povedala Jožefa Nagode, ko sem dala Francki inzulin v trebuh.

SMEJALNICA

POVOZIL MAČKO ...

Peter se pripelje domov in pove, da je povozil mačko. Zdaj jo bom moral pa nadomestiti. Žena: »Pa znaš loviti miši?«

POLJUBLJANJE ŽIVALI

Učitelj v šoli razlaga, da se živali ne sme poljubljati, kajti s tem se prenašajo nevarne bolezni. Pozval je učence, če vedo za kakšen primer. Oglasi se Tomo: »Moja teta je vedno poljubljala papagaja!«

Učitelj: »No, in?« Tomo: »Papagaj je kmalu crknil!«

SPOVED IN POKORA

Luka se je s solzami v očeh vrnil od spovedi in se potožil mami: »Mami, župnik je dal za pokoro tri očenaše, jaz znam pa samo enega!«



D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič